

Spiegelbeeld

Spiegelbeeld - Tiny Meilink

ISBN: 9789 403 641 157

©2021 Tiny Meilink, alle rechten voorbehouden

omslagbeeld: Pixabay - Sasin Tipchai

Tiny Meilink

Spiegelbeeld

Lost thing will be returned

Thaise monnik

Het is druk op Schiphol als Marla Verschuren door haar ouders, Henk en Lia wordt afgezet op 'ride en go'. Ze is net twintig en geslaagd voor haar VWO. Ze is een mooie jonge vrouw, klein van stuk met lang, donkerbruin golvend haar en prachtige bruine ogen. Ze is slank, op het magere af. Maar ze heeft een enorm doorzettingsvermogen.

Ook haar beste vriendin Lisa is meegekomen om afscheid te nemen. Ze kennen elkaar van de middelbare school en hebben samen het uitgaansleven meegemaakt. Lisa gaat psychologie studeren in Amsterdam, maar Marla wil eerst de wijde wereld verkennen.

De koffers worden uitgeladen terwijl haar moeder een karretje haalt.

"Lisa, ik ben zenuwachtig. De eerste keer vliegen in mijn eentje. Kon je maar met me mee."

"Lieverd, het komt goed. Dit is toch wat je wilde?"

"Ja, maar nu gebeurt het in één keer echt. Ik voel me een beetje bang zo alleen."

Even knuffelen ze elkaar en dan zegt Lia: "Kom, we moeten afscheid nemen. We mogen hier maar even staan."

Ze omarmen elkaar en er vloeien wat traantjes.

"Dag mam, dag pap. Ik wil niet huilen, maar ik zal jullie missen. Ik stuur jullie een berichtje als ik ben aangekomen."

"Doe dat. Veel plezier meisje."

Henk veegt eens langs zijn ogen. Lia kust haar nog een keer. Ze loopt de hal in en kijkt nog een keer om en zwaait. Alle drie zwaaien ze terug.

Het inchecken loopt als een trein. En dan kan ze boarden. Ze zit aan het raampje en kijkt naar buiten. Er is zoveel

te zien wat ze niet kent: grote tankwagens van Shell, karren vol met koffers en etenswaren voor de passagiers. Als de motoren beginnen te ronken krijgt ze een raar gevoel in haar buik. De stewardess legt uit hoe alle veiligheidsmaatregelen werken. Nu maar hopen dat ze dat allemaal niet nodig heeft.

De captain spreekt via de intercom en vertelt dat het weer tijdens de vlucht goed is, hoe laat ze aankomen en hoe warm het op de plaats van bestemming is.

Het vliegtuig taxiëert naar de juiste startbaan en dan gaat haar reis echt beginnen. Ze ziet Nederland steeds kleiner worden: de plakjes grond en de huisjes worden miniaturen. Ze kijkt haar ogen uit als ze boven de wolken vliegen. Een eindeloze blauwe lucht met daar onder een enorm sneeuwtapijt, lijkt het. Wat is dit prachtig. Marla vindt het allemaal geweldig. De stewards en stewardessen zijn heel aardig en zorgen goed voor haar. Net als voor de andere passagiers natuurlijk, want het zal een lange vlucht worden.

Na het ontbijt zakt ze een beetje onderuit en overdenkt hoe dit allemaal zo is gekomen.

Eigenlijk wil ze sociaal-culturele antropologie gaan studeren in Amsterdam, maar eerst een sabbatical om naar Thailand te kunnen, het land en de bevolking te leren kennen. En nu zit ze al hier in het vliegtuig! Weg van het veilige wereldje met haar ouders in Amsterdam.

Wat heb ik geweldige ouders, denkt ze. Plotseling had ze hen geconfronteerd met een plannetje dat ze had uitgedacht. En toch hebben ze haar geweldig geholpen om het voor elkaar te krijgen door met haar mee te sparen, terwijl zij een jaar bij de Plus Supermarkt gingen werken als vakkenvuller om het geld voor deze reis bij elkaar te krijgen.

Natuurlijk maakte papa haar duidelijk dat ze al veel geïnvesteerd hadden in haar opleiding. Wat zei hij ook alweer? "Schatje, we zouden je alle kansen willen bieden om je wens

te laten uitkomen. Mijn voorstel is dat je voorlopig eerst gaat werken en sparen en dan kunnen wij kijken wat we kunnen bijdragen.”

En zij protesteerde: “Maar pap, wat kan ik dan gaan doen? En voor hoe lang? Levert het wel genoeg op om te gaan?”

“Marla we zijn niet rijk, dus ga eerst informeren wat er mogelijk is en dan kunnen we verder praten.”

Iemand maakt haar wakker en vraagt wat ze wil eten.

Ze schrikt: “Huh? Sorry, ik ben geloof ik in slaap gevallen. Wat zei u?”

“Geef niets. Waarschijnlijk was je al heel vroeg uit de veren. Maar zou je het menu willen bekijken? Zodat je mij kunt vertellen wat je wilt eten?” vraagt de steward.

“Eten? Is het tijd om te eten? Ik ben nog niet goed wakker denk ik.”

De steward geeft haar lachend de menukaart. Hij zal later terugkomen, zegt hij, zodat ze rustig iets kan uitzoeken. Moeizaam gaat ze overeind zitten. Pff, zo'n stoel is ook niet alles. Het is zo krap allemaal. Maar ze zal niet zeuren, want ze kan iets lekkers uitzoeken op de kaart. Er staan twee menu's op de kaart, waarvan een vegetarisch. Ze gaat voor kip met rijst en een wit wijntje erbij. Als haar menu is gebracht, ruikt ze aan de kip. Mmmm, de geur van gemarineerde kip met kruiden dringt haar neusgaten binnen. Ruikt goed. Ze opent het flesje wijn en schenkt haar glas vol. Smaakt goed. Ze geniet van haar diner. Als de steward alles weer heeft meegenomen, klapt ze het tafeltje voor zich in. Nog een kopje koffie en dan een filmpje kijken. Het is nu donker buiten en er branden nog maar een paar leeslampjes in het vliegtuig. Ze kijkt op haar horloge. Moet ze de nieuwe tijd al instellen? Nog maar even wachten.

Ze neemt het klaargelegde dekentje en het kussen, nestelt zich zo goed mogelijk in de stoel en valt weer in slaap. Ze droomt over haar ouderlijk huis.

Ze ziet zichzelf aan de keukentafel in hun leuke huisje. De gezellige, een beetje ouderwets aandoende keuken met de Brabantsbonte gordijntjes en een kleedje op de tafel, is de spil van het huis

Ze kijkt uit het raam en ziet het tuintje achter het huis met zelfs een piepklein moestuintje en een paar kippetjes. Naast het wandelpad achter de tuin loopt een vaart en verderop is een parkje. Oh, wat kan ze daar heerlijk ravotten met vriendjes en vriendinnetjes.

Marla zucht een keer gelukkig in haar slaap.

Plotseling gaan alle lichten in het vliegtuig aan. Ze schrikt wakker. De captain vertelt via de intercom dat alles goed gaat en dat ze om zes uur plaatselijke tijd zullen aankomen in Bangkok. Nog vier uur te gaan. Hoe zou het daar zijn? Ietwat gespannen loopt ze naar de toiletten om haar tanden te poetsen. Er staat al een hele rij mensen. Tijdens het wachten maakt ze een praatje met een paar Nederlanders en Duitsers. Ook zij gaan een reis maken door Thailand. Een meneer gaat zijn dochter opzoeken, die in Bangkok werkt als serveerster in een hotel. Dat maakt Marla nieuwsgierig.

“Waarom werkt ze daar?”

De man vertelt dat zijn dochter ervoor heeft gekozen om vóór ze gaat studeren een beetje rond te kijken in de wereld.

“Leuk, dat ga ik ook doen.”

Ze praten nog even door en dan kan ook Marla zich wat gaan opfrissen. Terug op haar plaats schuift ze het luikje van haar raampje open en ziet de opkomende zon op het ‘sneeuwdek’. Ze maakt er een foto van voor thuis.

De tijd vliegt nadat het ontbijt is geserveerd. Eindelijk moeten ze hun veiligheidsriemen vastmaken en zich voorbereiden op de landing. Ze kijkt haar ogen uit. Het is zo spannend dat ze even diep moet ademhalen.

Doodmoe loopt ze om acht uur de aankomsthal uit. Het is klam en bewolkt. Ook hier is het een drukte van belang. Reizigers uit allerlei landen, mensen die hun koopwaar aanprijzen en taxichauffeurs die iedereen aanklampen. Het is in Nederland midden in de nacht dus ze moet nog even wachten om haar ouders te laten weten dat ze veilig is aangekomen. Nu eerst met de taxi naar hotel Century Park Hotel en dan slapen.

De volgende morgen wordt ze redelijk uitgerust wakker. Haar kamer is prachtig, het bed zacht en comfortabel. Ze kijkt uit het raam. Het is bewolkt!

Maar als ze uit de douche komt is het weer totaal veranderd. De zon schijnt uitbundig en er is geen wolkje meer te zien. Nu eerst naar huis bellen.

“Hoi mama, hoor je mij?”

Na wat gesputter op de lijn hoort ze haar moeder.

“Ja, ik hoor je. Hoi lieverd, fijn dat je belt.”

“Er zit ruis op de lijn, dus ik hou het kort. Ik ben veilig aangekomen en heb een leuke vlucht gehad. Ik heb in het vliegtuig kennis gemaakt met mensen uit Nederland en Duitsland.”

“Hoe is het weer daar?”

“Heet en vochtig, maar dat zal wel wennen. Ik heb heerlijk geslapen, was ook erg moe, maar vandaag ga ik rondkijken in Bangkok, de toerist uithangen. Ik stuur foto’s van alles wat ik zie. Hoe is het bij jullie?”

“Het is hier ook erg warm en je moet de groetjes van iedereen hebben en voorzichtig zijn. We gaan gauw hangen want dit kost je kapitalen. Dag lief, geniet ervan.”

Even moet ze slikken. Ze zijn zo ver weg en nu voelt het plotseling zo alleen.

“Dag mam, dikke kus, ook voor papa. Ik hou van jullie. Doe!”, zegt ze met ingehouden tranen.

‘Kom op Marla’, spreekt ze zichzelf vermanend toe. ‘Dit is wat je wilde.’

Ze slentert door Bangkok en bezoekt een aantal pagodes en de klongs. Het klopt allemaal wat ze op internet heeft uitgezocht.

Dit zullen ze in Nederland leuk vinden, dus stuurt ze meteen een appje met foto's aan Henk, Lia en Lisa: 'Het is hier geweldig. Wat ik allemaal zie! Al die prachtige pagodes. Zoek maar op internet wat dat zijn. Ik ben naar het maritiem museum geweest en naar de klongs, aftakkingen van de rivier de Chao Praya. En de beroemde Palenhuisjes, hoe verder weg van de stad, hoe mooier. Je kunt alles op internet opzoeken. Kus.'

Moe, maar voldaan neemt ze een tuktuk naar het hotel. Nu heerlijk douchen en zich omkleden voor het diner.

Er is een tafeltje gereserveerd voor haar alleen. Ze bestelt een biertje en geniet. Ze bekijkt de menukaart. Wat een heerlijk allemaal. Wat moet ze in vredesnaam kiezen? Zal ze een overgang maken van het eten thuis naar dit pittige voedsel? Ja, dat gaat ze doen.

Dan hoort ze naast zich Nederlands spreken. Het zijn een vrouw, een man en een jonge man. Vast hun zoon. Hij is knap, slank, met blond haar, bijna wit. En hij is heel bruin met een paar hemelsblauwe ogen. Wat een stuk!

Normaal is Marla niet zo vrijpostig, maar nu spreekt ze de drie aan over de menukaart.

"Mag ik u iets vragen? Wat zou u aanbevelen? Ik ben hier vanochtend aangekomen en weet niet zo goed wat verstandig is."

Zij blijken al drie dagen in Bangkok te zijn en hebben al veel geproefd en gezien.

"Tja, wij zouden je aanraden het langzaam op te bouwen, want Thais is best pittig en je wilt geen darmproblemen krijgen, nemen we aan", zegt de vrouw.

"Kom lekker bij ons zitten, dan kunnen we je bijpraten over Thailand en alles wat wij al gezien hebben. Dit is de derde keer dat we hier zijn."

Dat doet ze maar al te graag en stelt zich aan hen voor.

"Hallo, ik ben Marla Verschuren en ik kom uit Amsterdam.

Ik ben voor de eerste keer in Thailand”

“Ik ben Leo van den Bergh, dit zijn mijn vrouw Emma en onze zoon Charl.”

Charl staat op en ze moet haar hoofd achterover buigen om hem aan te kunnen kijken. Oei, hij is lang, misschien iets van 1 meter 90?

“Hallo Marla”, zegt hij. Hij geeft haar een hand, gaat weer zitten en vraagt: “Wil je vlees, vis of ben je vegetarisch?”

Ze is onder de indruk van zijn lengte. Ze is zelf maar 1 meter 62. Maar ze doet alsof het geen indruk op haar maakt en zegt: “Nou, misschien wil ik wel van alles wat.”

“Ik denk dat je het volgende wel lekker zult vinden!” En hij noemt de namen van een aantal gerechten die mild gekruid zijn zodat het niet meteen brandend maagzuur oplevert.

“Wat een namen. Het duizelt me, maar het klinkt goed. Ga ik doen.”

“Wil je ook een lekker wit wijntje tegen de brand?” Iedereen lacht.

“Ja, graag.”

De ober neemt de bestelling op. Leo en Emma vertellen onder het eten wat ze de afgelopen jaren hebben meege maakt.

Charl zegt dat hij de eerste twee keren niet mee kon. De eerste keer vonden zijn ouders hem nog te jong.

“Te jong?” vraagt Marla.

“Ja, Charl zat nog maar net op de middelbare school en de tweede keer ging hij met vrienden op vakantie naar Spanje”, legt Emma uit.

Marla geniet van hun gezelschap en als er nog ijs toe komt, is ze helemaal verzadigd. Ze vond het heerlijk allemaal.

Het wordt nu toch wel laat. De ouders van Charl nemen nog een afzakkertje en gaan naar hun kamer. Marla en Charl blijven nog wat kletsen. Ze vinden elkaar leuk en kunnen goed praten met elkaar.

Marla wil morgen een schooltje bezoeken en Charl biedt

aan mee te gaan. Overmorgen gaat hij backpacken. Misschien kunnen ze samen gaan?

“O ja, dat lijkt me enig. Ik heb nog geen ervaring dus kan ik nog veel van je leren. Leuk! Maar nu ben ik moe van alle indrukken en ook nog van de reis, dus ik ga naar mijn kamer. Zullen we morgen samen ontbijten? Dan kunnen we daarna gaan rondsnuffelen.”

Charl is het er mee eens en biedt aan haar naar haar kamer te brengen.

“Dat hoeft niet hoor, maar okay.”

Voor haar kamerdeur geeft hij haar een kusje op haar wang, terwijl hij haar tegen zich aandrukt. Oef, hij komt wel erg dichtbij. Ze duwt hem weg met haar handen tegen zijn borst en stapt snel achteruit.

“Tot morgen, ik verheug me erop”, zegt ze.

Hij loopt een stukje de gang in naar zijn eigen kamer, kijkt om. Ze staat er nog.

“Slaap lekker en tot morgen”, fluistert hij zachtjes

Ze gaat naar bed en 's nachts droomt ze van Charl. Hij komt veel te dichtbij.

Als ze wakker is, blijft ze nog wat liggen mijmeren over gisteravond en de droom. Wat gebeurt er met haar? Ja, ze vindt hem leuk, maar hij gaat wel snel volgens haar normen. Ze kent hem net een paar uur. Hij voelt wat dwingend, overrompelend. Misschien moet ze het maar laten gebeuren. Eigenlijk wilde ze dat hij haar nog een keer kuste, maar dat gebeurde niet. Hij liet haar los. Ze kan altijd nee zeggen. En ze zal hem later nooit meer zien, als ze terug in Nederland is.

Na het gezamenlijke ontbijt blijkt dat Leo en Emma al plannen hebben gemaakt voor die dag.

“Maar we zien elkaar later weer in het hotel. Veel plezier.”

De jongelui gaan varen op de Chao Praya River met een langstaartboot. Er zit een pijp aan de achterkant van wel

zes meter. En hij stinkt enorm. Ze zien tempels en klongs. “Gatver Charl. Kijk dan toch. Die mensen wassen zich in de rivier en poetsen zelfs hun tanden met dat vieze, bruine water. Ze zullen toch ziek worden?”

“Ik weet het niet. Misschien hebben ze een bepaalde weerstand opgebouwd. Maar inderdaad, het ziet er niet gezond uit.”

Ze bezoeken de pagodes en Marla vindt het opnieuw fascinerend.

Het is raar om plastic flessen onder de huisjes te zien drijven. Dat is om al het vuil uit de rivier tegen te houden, vertelt men.

“Charl! Kijk daar, die vissen!”

Het blijken heilige vissen, die verboden zijn om te vangen. Ze krijgen brood van de bevolking, want je mag ze wel voeren.

Even later gaan ze met de bus naar een schooltje, waar de kindjes muziekles krijgen. De schoentjes keurig voor het lokaal.

Onder het lopen legt hij een arm rond haar middel.

“Kom wat dichterbij me. Ik wil alles over je weten.”

De daad bij het woord voegend, vraagt hij: “Waar woon jij in Amsterdam?”

Marla vertelt over haar ouderlijk huis in Amsterdam-West. “Jaren geleden hebben mijn ouders ons huis gekocht, ik was toen nog niet geboren. Mijn vader is metselaar en heeft het goedkoop kunnen verbouwen. We hebben een parkje achter ons huis, waar mijn basisschool lag en waar ik kon ravotten met vriendjes en vriendinnetjes. Ik heb een warme, fijne jeugd gehad. En jij?”

“Wij wonen in Amsterdam-Zuid, daar ben ik ook op school geweest”.

“Zo, dat is een luxe wijk. Wat doet jouw vader dan?”

“Mijn vader is directeur van een groot bedrijf op de Zuidas”.

Ze is onder de indruk van dit antwoord. Ze zijn vast rijk. Dat is een heel verschil met haar ouders. Haar vader verdient niet zo veel en samen met het loon van haar moeder, die in de zorg werkt, is het geen vetpot. Dat zegt ze ook tegen hem en vult verdedigend aan: “Maar ik ben nooit iets tekort gekomen en ben altijd heel gelukkig geweest. Heb jij ook een fijne tijd bij jouw ouders gehad?”

“Jazeker. En ja, ze hebben geld zat.”

“Nou, dan heb jij niet een jaar lang vakken hoeven vullen in een supermarkt, denk ik, om hier te kunnen zijn.”

“Nee, dat betalen zij.”

Er is van alles te bepraten terwijl ze richting hotel gaan. Maar nu ze hier zijn willen ze het niet hebben over moeilijke zaken.

Plotseling draait hij zich naar haar toe en kust haar op de mond.

“Marla, ik vind je leuk en ik denk dat we een geweldige tijd samen gaan hebben.”

Ze bloost. “Ik vind jou ook leuk.”

Ze heeft kriebeltjes in haar buik door de kus. Hij is zo aardig en behulpzaam. Wordt ze verliefd?

Leo en Emma zitten al in de lounge van het hotel, als Marla en Charl binnenkomen. Moe, maar voldaan ploffen ze in een stoel.

Leo gaat wat drankjes halen en zegt: “Wij hebben iets leuks uitgezocht voor vanavond. Misschien willen jullie mee? We hebben kaartjes voor het Calypso Cabaret. En we gaan daar ook eten.”

“Geweldig, dat lijkt ons wel wat. Maar we hebben zoveel beleefd, dat willen we ook even vertellen.”

Enthousiast vertellen de jongelui hun belevenissen.

“Zo, nu ga ik me omkleden. Zie ik jullie dan weer hier in de lounge?”

“Afgesproken, tot straks.” Marla loopt weg, maar kijkt nog even stiekem naar Charl. Hij kijkt naar haar met een

verliefde blik en knipoogt. Vlug draait ze zich weer om. Ze voelt zich wat ongemakkelijk omdat zijn ouders er bij zijn.

Als ze het theater binnenkomen, zien ze lange tafels waar eten wordt geserveerd en mensen in prachtige kostuums. Heel traditioneel.

Marla fluistert: “Charl, volgens mij zijn dit allemaal mannen, aangekleed als vrouwen!”

“Ja, ik geloof het ook.”

Aan het einde van de avond komen dansers op het podium. De lichten gaan uit en dan is er plotseling een explosie van kleuren. Een en al cultuur in kleding en dans. De dansers zijn sterk opgemaakt, met kunstwimpers en al. Het is een fantastische show.

Het publiek gaat staan en applaudisseert als de dansers langs de tafels lopen. Ze komen heel dichtbij. Het zijn inderdaad travestieten.

Charl pakt Marla’s hand.

“Mooi hè? Jij bent ook mooi met je prachtige lange, donkere haar en dan je reebruine ogen! Ik moet je kussen.”

Ze laat het gebeuren.

De ouders kijken glimlachend toe. Ze herinneren zich hun eigen verliefde tijd nog zo goed en genieten van deze twee jonge mensen.

Terug in het hotel nemen Leo en Emma afscheid terwijl Marla en Charl gaan zitten voor nog een drankje. Daarna brengt Charl haar weer naar haar kamer. De afscheidskus verdiept zich en heel romantisch opent hij haar kamerdeur en tilt haar over de drempel. Hij valt met haar op het bed, streelt haar langzaam over haar borsten. Hij kust haar heftig in haar hals en op haar mond. Zijn handen verdwalen onder haar jurkje. Zo dichtbij, zo dwingend, zo hartstochtelijk. Bijna laat ze zich gaan.

“Charl! Stop! Ga van me af! Ik wil dit niet. Ik wil je eerst

beter leren kennen. We hebben elkaar pas ontmoet. Ik duik niet zomaar met iemand in bed. Zo zit ik niet in elkaar.”

Charl rolt van haar af en kijkt haar teleurgesteld aan, maar respecteert haar wens.

“Sorry, ik liet me meeslepen. Het komt wel goed. Er komen nog zo veel dagen als we gaan backpacken. Dan leren we elkaar beter kennen.”

Nog een kus en hij vertrekt, Marla verward achterlatend. Ze voelt zich een stijve trut.

‘Nee, nee, hij vindt me mooi en ik heb zelf mijn aantrekkingskracht naar hem gevoeld. Waarom kan ik dit niet gewoon laten gebeuren? Waarom die weerstand? Okay, ik ben nog maar net twintig en heb geen ervaring op seksgebied, maar een vakantieliefde kan toch wel? Waar ben ik dan bang voor?’ overdenkt ze.

Om haar gepieker los te laten gaat ze naar het toilet en drinkt wat water. Ze kijkt in de spiegel en mompelt tegen zichzelf: ‘Waar ben je bang voor Marla?’

Terug in bed valt ze in slaap met al die vragen.

Marla is bezig haar spullen voor het backpacken bij elkaar te zoeken, als er op haar kamerdeur geklopt wordt.

“Ja? Kom maar binnen.”

Emma komt haar kamer binnen en vraagt of ze alles klaar heeft voor de tocht.

“Heb je in je rugzak alles wat nodig is? Ik neem aan dat je hier nog geen ervaring mee hebt. Dus een advies: neem zo weinig mogelijk kleding en toiletgerei mee. Wel goede sokken voor in je wandelschoenen en als het lukt één leuk jurkje, dat niet kreukt. Sorry, ik draaf een beetje door.”

Ze lachen allebei om de bezorgdheid van Emma.

“Emma, het is al goed hoor. Ik heb alles.”

Charl is al beneden en samen gaan ze op pad.

Onderweg zien ze zout drogen op de zoutvelden, voordat het naar de fabriek wordt vervoerd. Slenterend gaan ze naar de trainmarket en lopen over spoorbielzen. Die zien er uit alsof het spoor niet meer gebruikt wordt. Er hangt een doordringende lucht van vis en kruiden, als ze langs de stalletjes gaan.

“Gatver, hier zou ik echt nooit iets kopen”, zegt Marla en haalt haar neus op.

“Stil, luister! Wat is dat voor geluid?”

Dan horen ze het snerpande geluid van een trein. Marla en Charl worden opzij geduwd, weg van de rails. Alle afdakjes gaan omhoog, de spullen voor de verkoop worden naar achteren geschoven en zelfs tussen de rails gelegd. De trein rijdt in slow-motion langs, terwijl mensen uit de raampjes hangen en zwaaien. Vervolgens, als de trein voorbij is, gaat alles weer terug op zijn plaats en de afdakjes weer omlaag.

Ze zijn verbijsterd en verder lopend praten ze over deze belevenis.

“Ik geloof mijn eigen ogen niet. Maar het gebeurde echt hè?”

“Mijn god, dit is wat je noemt een cultuurshock.”

Lachend vervolgen ze hun tocht naar een coconutfarm. Alles van de kokosboom wordt gebruikt. De bloem, het blad en de stam.

“Charl, dit is fantastisch. Geen verspilling. Zo zou het met meer producten moeten kunnen. Dit is iets om over na te denken. Er zullen toch wel meer mogelijkheden bestaan om grondstoffen in hun totaliteit te gebruiken? Misschien kan ik hier iets mee tijdens mijn studie.”

“Ja, ik ben ook onder de indruk. Maar vertel, welke studie?”

“Ik wil graag naar de universiteit van Amsterdam om sociaal-culturele antropologie te studeren. Vandaar dat ik in Thailand ben. De Karen People zijn mijn doel en daar wil ik later enkele maanden heen om onderzoek te doen.”

Charl kijkt haar stomverbaasd aan en vertelt dat hij nog niet precies weet wat hij wil gaan doen, maar wel dat bevolkingsgroepen ook hem interesseren.

Ze danst in het rond en gooit haar handen in de lucht: “Dit is zo leuk! We hebben dezelfde interesses! Ik voel me fantastisch!”

Mensen blijven stil staan en kijken lachend naar haar.

“Marla! Stop! Wat doe je? Ze kijken allemaal naar jou.”

“Nou en?”

Ze slaat haar armen om hem heen en kust hem.

“Het voelt fijn om bij jou te zijn. Ik voel me zo veilig. Ik word verliefd!”

Nukkig kijkt Charl voor zich uit.

Ze pakt hem bij de hand en draait naar hem toe: “Kom op, we moeten genieten. Waarom doe je nou ineens zo?”

“Weet ik niet. Zoals jij doet, ben ik niet gewend. Het gaat wel over, sorry.”

Ze hebben geslapen in een lodge en zijn alweer vroeg op pad, op weg naar de floating market. Het is druk en gezellig op de kade. Overal staan tafeltjes, waaraan mensen zitten te eten. De bevolking vaart in bootjes vol fruit en groenten voor hen langs en bieden hun koopwaar aan. Charl is weer vrolijk en koopt wat eten en drinken van de Thaise kooplieden. Hij zoekt een tafeltje en daar verorberen ze wat hij gekocht heeft. Hij strijkt over haar handen en kijkt haar verliefd aan.

“Dit is genieten, Marla. Vind jij dat ook? Maar het meeste geniet ik van jou.”

“Jazeker, ik geniet van alles. Charmeur!”

’s Middags krijgen ze een voorstelling te zien, de Thai village cultural show, over het dagelijks leven van de Thai.

Het wordt tijd om een slaappleaats te gaan zoeken. Op tijd naar bed gaan is belangrijk. Dit lopen is vermoeiend en Marla is het niet gewend. Het begint ook nog eens te regenen, dus is het benauwd en vochtig.

De volgende dag staan ze heel vroeg op en gaan met de bus naar het station om verder te reizen met de trein naar Phitsanuloke. Het zou te ver zijn en te lang duren om dit te voet te doen in de korte tijd die ze hebben. Maar hierna wordt het toch echt weer lopen geblazen.

De trein rijdt voorbij de historische, drijvende huizen. Ze komen langs boerenbedrijven, waar men koeien houdt en rijst verbouwt. Ze spreken met mensen in de trein die hun vertellen dat één keer per jaar de boel wordt platgebrand, geploegd en gezaaid. Als het rijstplantje groot genoeg is, wordt het met de hand uitgeplant.

De huisjes zijn armoedig en de gezinnen slapen met zijn allen in één kamer op een matras. Weer andere huisjes staan op palen op de oever. Er kan van alles onder bewaard worden en iedereen kan hier in de schaduw zitten. Voor elk huisje staat een kleurig tempeltje op een paal.

“Zou jij in zo’n palenhuisje kunnen leven Marla?”

“Nou, deze mensen kunnen dat ook, dus waarom niet?”

“Goed, dan gaan we hier samen wonen. Lijkt je dat wat?”

“Leuk grapje hoor.”

“Maar eerst gaan we trouwen in een Thaise tempel.”

Marla moet vreselijk lachen. “Je denkt wel erg ver vooruit.

Vraag je me nou ten huwelijk?”

“Nee, gekkie, maar ik ben wel verliefd op je.”

Marla kijkt hem aan en zegt: “Ik ook op jou.”

Als ze elkaar kussen, klappen en juichen de mensen in de trein.

Marla wordt er verlegen van.

In Phitsanuloke stapt iedereen uit de trein en hun medepassagiers roepen dat ze moeten komen. Ze mogen mee het dorp in en er wordt hun van alles aangeboden: thee met lekkernijen en rijst met een curry, die lijkt op die in het hotel, maar dan ontzettend heet. Ze moeten er van hoesten en de tranen lopen over hun wangen. Iedereen moet lachen. Met veel buigen en zwaaien nemen ze afscheid en lopen hand in hand verder.

“Wat een lieve, gastvrije mensen overal. Dat zouden ze bij ons niet doen, zomaar mensen thuis uitnodigen en ze allerlei lekkers aanbieden.”

“Dat hebben we toch mooi kunnen ervaren hier, Marla.”

De aankomende nacht willen ze de luxe van een hotel ervaren. Charl stelt voor één kamer te nemen om kosten te besparen.

“Ik weet het niet, is dat wel een goed idee?”

“Marla, ik zal je niet verkrachten hoor. Ik zorg wel dat we twee bedden hebben. Okay?”

“Goed.”

Ze checken in en gaan naar hun kamer. Eindelijk is daar die felbegeerde douche, zelfs een regendouche!

Ze kleden zich uit. Marla is verlegen met de situatie, want hoewel ze onlangs twintig is geworden, is ze nog maagd.

“Kom lieverd, ik sta al onder de douche. Het is heerlijk en ik wil je inzepen, je haren wassen”.

Schoorvoetend gaat ze bij hem onder het heerlijke water staan met haar rug naar hem toe.

“Draai je om en laat je verleiden door de warmte en door mij.”

Hij kust haar langzaam en ze laat zich gaan. De kussen worden feller en ze streelt hem. Wat is hij mooi, zo'n zachte huid met al die spieren. Ze voelt zijn erectie. Het roept allerlei lichamelijke reacties bij haar op.

Dan zet hij de douche uit en tilt haar op. Ze legt haar hoofd op zijn schouder. Schuchter reageert ze op zijn handen, die haar overal aanraken. Maar dan laat ze alles los en vrijt hartstochtelijk met hem.

Geschrokken komt ze bij haar positieven.

“Charl, stop....wacht, ik kan dit niet. Nog niet.”

“Geef niks mijn duifje. Ik heb geduld. We gaan lekker slapen en dan heerlijk eten.”

“Dank je. Ik werd gewoon bang. Ik weet niet waarvoor, maar ik wil wel nog even bij je liggen.”

“Kom maar. Ik hou je veilig in mijn armen. Je hoeft niet bang te zijn.”

Ze valt in zijn veilige armen in slaap en droomt van hem.

Het is donker in de kamer als ze wakker wordt.

Slaperig kijkt Marla om zich heen. O ja, ze zijn in het hotel. Maar hoe laat is het?

“Charl, wakker worden. Het is al donker. Misschien kunnen we niets meer eten.”

Charl rekt zich uit: “Marla, we zijn in Thailand, weet je nog? Daar wordt het altijd tussen ongeveer zes en acht uur donker. Kom nog even bij me liggen. Lekker samen wakker worden.”

Ze knuffelen en dan gaan ze zich omkleden en naar het restaurant. Het ziet er allemaal chic uit met veel rode kleuren en goud aan de wanden.

“Als we in Nederland naar een ‘culinaire Chinees’ gaan, dan lijkt dat wel een beetje op hoe het hier is, vind je niet?”

“Je hebt gelijk. Maar kijk eens op de kaart. Er is hier ook Europees eten.”

“Oef, grappig. Zullen we dat weer eens proeven?” oppert Marla.

“Ik doe met je mee. Nu eerst een wijntje en dan kiezen we iets uit.”

Het wordt een gezellige, romantische avond, maar door vermoeidheid overmand besluiten ze toch op tijd hun kamer op te zoeken.

“Marla, kom lekker slapen. Ik laat je met rust.”

Ze kruipt tegen hem aan.

“Charl, heb jij al veel ervaring met seks?”

“Marla, ik ben bijna drieëntwintig! Ik ben al lang geen maagd meer.”

Even blijft het stil en dan vraagt ze: “Hoe was dat, die eerste keer?”

“Weet ik eigenlijk niet. Ik voelde niks, het was een ontlasting. Het gebeurde gewoon en zij wilde het ook.”

“Heb je haar pijn gedaan?”

Verbaasd kijkt Charl haar aan.

“Haar pijn gedaan? Niet dat ik weet. Er was ook geen bloed zoals men zegt. Dus misschien was ze geen maagd meer.”

“Hoe oud was je toen?”

“Mm, ik denk zestien. Het heeft niet zo veel indruk op me gemaakt.”

“Was je verliefd, of zij?” vraagt ze door.

Charl trekt zijn wenkbrauwen op en zucht: “Marla, ik heb geen idee. Kom, we gaan slapen. Morgen weer een lange tocht. Welterusten.”

“Slaap lekker Charl.”

Aan het ontbijt bespreken ze wat ze vandaag willen gaan zien. Ze besluiten om richting Lampang te gaan. Bij de tempel met de zeven Boeddha's kiezen ze hun geluks-Boeddha door hun geboortedag te berekenen. Die van Marla is op dinsdag: de rustende Boeddha. Die van Charl is op donderdag: de meditatie-Boeddha.

Bij de volgende tempel laten ze zich beide zegenen. Charl krijgt een polsbandje van de monnik. Dat mag hij bij vrouwen niet doen. Zij krijgt het van een helper. Ze mag de helper niet aankijken, dus hoofd omlaag. Het polsbandje moet je zo lang mogelijk om houden, dat brengt geluk.

Marla gaat nog even bidden en moet daarbij met stokjes in een koker rammelen tot er één uitvalt. Daar hoort een briefje bij dat de toekomst voorspelt: *‘This number means good luck. Everything looks easy and happy. Asking about lover, it’s happy ending. Lost thing will be returned soon. Don’t be afraid of legal case. Conquer only.’*

De tocht gaat verder naar een rijstfabriek. Alles over rijst wordt hen uitgelegd en ze worden steeds enthousiaster over hun toekomstige studie door al die verhalen.

“Charl, wat denk jij, zou het niet fantastisch zijn om al die gebruiken te kunnen onderzoeken? Weet je, ik zou willen uitzoeken hoe dit is gegroeid naar de tijd van nu. Zou er veel anders geworden zijn of is het van oudsher zo gebleven?”

“Ja, ik word steeds gretiger om van alles uit te zoeken. Komt goed. Ik wil nog even naar de bronsgieterij en dan gaan we weer een slaapplaats zoeken.”

Marla koopt een Boeddha voor Charl. Die mag je alleen aan een ander schenken, anders brengt het ongeluk. Hij is er erg blij mee. “Jij brengt mij geluk”, zegt hij en kust haar.

Ze slapen aankomende nacht weer in een lodge. Deze zijn simpel. Alleen een bed en water om je te wassen. Dus gaan ze een dorpje in om iets te eten. Er worden hen allerlei gefrituurde en gekruide insecten aangeboden.

“Als je er niet bij nadenkt wat het is, smaakt het best lekker, maar ik wil toch graag nog écht eten”, zegt ze.

Charl is het met haar eens en ze eten in een tentje langs de dorpsstraat. Rijst en natuurlijk curry, met kip. Een heerlijk soepje van vis vooraf. Op de terugweg naar de lodge kopen ze bij een kraampje ijskoude ananas op een stokje. Heerlijk.

Alles is zo perfect en klopt met hun beider interesses.

“Ik denk dat ik je straks, als we terug in Nederland zijn, niet meer kan missen, Marla.”

Maar Marla heeft zo haar bedenkingen. Het gaat te snel.

En hoewel ze verliefd is, voelt ze zich nog steeds wat overrompeld. Maar ze weet niet waardoor dat komt.

“Laten we nou maar rustig aan doen en genieten van nu. Later zien we wel verder.”

“Hou je niet van me dan?”

“Charl, dat kan ik nu nog niet zeggen. We hebben het leuk en ik ben verliefd op je, maar ik kan en wil je nu geen beloftes doen.”

“Maar je kruipt in mijn systeem! En ik wil dat graag. Hou gewoon van me. Laat je gaan.”

Dus laat ze alles gebeuren en probeert ze van hem te genieten.

Er is zo'n hoop te beleven. Ze laten T-shirtjes beschilderen en een paraplutje in een paraplufabriekje. Het lopen wordt zwaar dus nemen ze de bus naar de volgende bestemming. Tijdens een pauze proeven de 'sticky lice', zoals de chauffeuse het uitspreekt. Het is zoete rijst in een bamboestokje. Je breekt het stokje open en eet de inhoud op.

Marla's einddoel is om een paar stammen te bezoeken. Ze komen bij de Akha-people, maar daar is het erg toeristisch. Leven deze mensen dag-in-dag-uit zo? Toch horen ze over enkele gebruiken. Mannen en vrouwen slapen apart. Als 'het' gaat gebeuren mag dit niet op de scheidingslijn in het huis. Anders moeten ze de volgende dag drie varkentjes offeren. Ze brengen slechts een kort bezoek aan de Yao-stam. Want hier zien ze al zoveel invloed van de westerse wereld. Bovendien zijn deze mensen zeer terughoudend. Wel komen ze een jongeman op een bromfiets tegen.

Hij spreekt hun aan.

"Hello, you tourists. You need food for diner?"

Hij vertelt dat in het zakje dat hij bij zich heeft, vlees zit. Marla en Charl vragen wat voor vlees hij dan bij zich heeft. Het blijkt een geslachte hond te zijn! Jakkas.

Vlak bij het opiummuseum vinden ze een slaappleaats in een hotel om nog een keer van luxe te kunnen genieten. Morgen gaan ze even in dat museum kijken, want Charl vindt dat heel interessant. De tijd begint te dringen om terug naar Bangkok te gaan. Dat gaan ze niet backpackend doen. Dat zou teveel tijd kosten.

Na het heerlijke eten in het hotel en een lekker drankje komen ze terug op hun kamer. De meisjes van het hotel hebben bloemen op het bed gestrooid en kaarsjes aangestoken.

"O", zucht Marla, "wat romantisch."

Ze gaan samen onder de douche en vrijen onder het heerlijke water.

Charl kijkt naar haar en met het warme licht van de kaarsen reflecterend op de waterstralen vindt hij haar zo mooi. Ze is ook lekker bruin. Hij wil haar voelen, haar zien. Marla wordt er wat verlegen van. Maar hij dringt aan.

"Kom op Marla. Je kent me nu. Ik hou van je. Ik wil je. Wees sexy voor mij."

Ze wijst hem af en hij raakt steeds meer opgewonden. Hij kan niet accepteren dat zij alleen maar wil dat hij lief voor haar is. Hij ziet ook wel dat ze hier niet goed in is.

“Je kunt dit wel als je je maar overgeeft.”

“Push me niet! Ik heb mijn eigen proces hierin.”

Charl raakt geïrriteerd. Hij kijkt eens rond in de kamer. Hij had dit allemaal voor haar geregeld. De bloemen, de kaarsen en verdomme ze wil niet.

“Nou, als je dan echt niet wilt dan gaan we maar slapen”, zegt hij.

“Ben je nou boos?” vraagt ze.

“Nee hoor. Maar ik ben zo gek op je. En ik wil je”, zegt hij.

“Volgens mij ben je wél boos.”

“Nee! Hou op met zeuren. Ik ga je lekker verwennen. We nemen nog een drankje en dan kun je ontspannen.”

Hij staat op en schenkt de fles wijn leeg in haar glas.

Ze gaat rechtop aan het voeteneinde van het bed zitten, doet een laken om en wil met hem praten! Hij gaat het nog één keer proberen.

“Natuurlijk lieverd, kom lekker bij me liggen.”

Hij ziet haar twijfelen, maar dan gaat ze toch naast hem liggen. Ze houdt het laken om zich heen om hem niet aan te moedigen tot seks. Voor hem is de lol er af, maar goed ze wil praten.

“Weet je Charl, er gebeurt nu zo veel. Deze reis, de Thai en hun cultuur. Het maakt allemaal zo’n indruk op mij. Er gebeurt ook veel in mijn hoofd waar ik over wil nadenken. Vooral over jou.”

“Dat begrijp ik, maar ik ben al zo zeker van jou. Jij beheerst heel mijn bestaan. Ik wil met je verder.”

“Maar we kennen elkaar pas zo kort en dit is niet het gewone leven! Wat als we terug in Nederland zijn?”

“Dat komt daar ook goed.”

Hij spreidt zijn armen en met zijn lange lijf omvat hij haar tenger lichaam. Blijft haar intens in de ogen kijken.

Hij streelt haar, pelt heel langzaam het laken van haar af en zoekt haar gevoelige plekjes. Hij voelt haar huiveren en hoe ze kippenvel krijgt door zijn strelingen. En eindelijk laat ze haar laatste bezwaren verdwijnen. Ze ontspant en geeft zich over.

Ze geeft zichzelf aan hém, is open voor hém. Hij komt in haar en ontladst zich. Hij is tevreden.